

Wat voor rollen spelen we allemaal in het grote eindspel?

Gisteravond zag ik het plots verschijnen voor mijn ogen, ik had wat zitten mijmeren over de staat waarin de wereld zich nu bevindt. Ik dacht diep na over de tegenpolen die veel energie kwijt zijn in het elkaar beschuldigen en verwijten maken en ik probeerde op dieper niveau te begrijpen wat er nu echt gaande is.

En plots zag ik iedereen. De mensen dichtbij zoals mijn familie en vrienden, maar ook een heleboel mensen veraf, de mensen uit de regeringen, de machthebbers zoals Bill Gates en anderen. Ze waren er allemaal. Het was de plaats waar we samen kwamen als zielen voor dat we zouden beginnen aan dit buitengewoon bijzondere leven.

Iedere ziel die wilde meedoen nam een specifieke taak op zich. En ze kozen ook de mensen met wie ze dat wilden doen, hun ouders, hun vrienden, hun familieleden die hen zouden helpen. Er waren heel veel gegadigden om in deze periode naar de aarde te gaan. Want iedereen daar wist wat er stond te gebeuren: de grote nog nooit geziene transformatie van een planeet samen met haar bewoners. Er waren veel meer zielen- die stonden te springen om mee te doen- dan er lichamen beschikbaar waren. Het was dus dringen.

Lang niet iedere ziel had al ervaring op aarde. Voor velen was het een nieuw avontuur. Zij hadden al hun levens doorgebracht op andere planeten, en meestal in veel minder dichte dichtheid. (dichtheid en zwaarte) Er was speciaal een oproep gedaan om zielen die niet van de aarde waren uit te nodigen deel te nemen aan deze transformatie, ook omdat die zo ontzettend belangrijk is, voor de aarde maar ook voor alle andere planeten in dit universum.

Hun aanwezigheid was gewenst omdat het 'zijn' en handelen vanuit een hogere energie voor hen heel vertrouwd is. Zij hebben sneller toegang tot hun hogere trilling en dat was nodig om de oorspronkelijke aardbewoners te helpen daar ook bij te kunnen komen. Want zonder die hogere trilling kunnen ze niet mee transformeren met de planeet. En hoe meer zielen mee trillen met de hoger wordende trilling van de aarde, hoe sneller de overgang zou gaan lukken.

Ik was een van hen en jij die dit leest waarschijnlijk ook. Samen met onze gidsen, engelen en lichtteams (iedere ziel heeft een lichtteam wat voor en met hem samenwerkt) werden de plannen voor deze zielen voor dit komende leven gemaakt. Er waren heel veel zielen, maar vooral degenen die geen of nauwelijks aardse ervaringen hadden, die graag wilden incarneren als 'lichtbrenger', als helper. Zij kwamen veelal van plaatsen waar het dienen van anderen, de standaard drijfveer was. Dus ook nu wilden zij vanuit die motivatie naar de aarde om de zielen die nog niet in het licht leven, te inspireren en te helpen.

In een lange rij stonden we te wachten tot we te horen kregen dat het nu onze tijd was om de sprong te wagen en op aarde te incarneren. Wat we niet

beseften is dat we om de energie van de aarde en van de mensheid te begrijpen, moesten incarneren bij ouders en op plaatsen waar het niet gemakkelijk was.

We moesten leren hoe de mensheid al die eeuwen had geleefd en overleefd. Dus de meesten van ons kwamen terecht in gezinnen met vaak grote problemen: getraumatiseerde ouders, gezinnen waarvan de vader afwezig was, of ouders met een criminele achtergrond, ouders met verslavingsproblemen of met psychische problemen. Ouders die niet voor de kinderen konden zorgen waardoor ze in pleeggezinnen of kindertehuizen werden geplaatst, kortom bijna ieder van ons kwam terecht op een plaats waar dingen gebeurden die ze zich in hun ergste nachtmerries niet hadden kunnen voorstellen.

Ik was bij de eerste groep vrijwilligers die mocht vertrekken. Het was kort na de ergste oorlog uit de geschiedenis en er was zoveel leed gedaan aan de mensen dat er diepe nood was een 'verlichting'. Maar wij kwamen allemaal in gezinnen die vaak zoveel trauma's hadden dat we zelden in liefde werden ontvangen. Voor veel van mijn mede-vrijwilligers was het leven op aarde heel zwaar, soms te zwaar. Het leven in de zware veelal negatieve energie vergde zoveel dat velen van hen het niet volhielden. Ze plegen zelfmoord of raakten aan de drugs en verdoofden zichzelf volledig. Ze maakten vreselijke hen onbekende dingen mee, zoals mishandeling en seksueel misbruik. Voor velen van hen was het leven hier ondraaglijk.

Degenen die het wel volhielden, zoals ik, hadden altijd een diep gevoel van heimwee en verlangen naar huis. Soms voelde ik ook de neiging om mijn lot zelf in handen te nemen en terug te keren naar mijn veilige thuishaven ergens in de sterren. Ook al waren we ons 'bewuste' weten van de plek waar we vandaan kwamen en wie we werkelijk waren kwijtgeraakt door de sluier van vergetelheid, ergens diep vanbinnen wist ik nog wel dat er een plek was die ik als 'thuis' ervoer. En vaak als ik naar de sterren keek als jong meisje voelde ik een diep verlangen. Ik wist ook heel zeker dat de mensen die zich mijn ouders noemden dat niet waren. Mijn echte ouders zouden me op een dag komen halen, daar was ik zeker van en dat hield me op de been.

Maar ik herinner me ook de andere keuzes die gemaakt werden. En als ik kijk naar de plek voor we het diepe insprongen, dan weet ik het weer, er waren ook een heleboel zielen, meestal hoogontwikkelde integere zielen die diep met het lot van de mensheid begaan waren, die ervoor kozen om de polariteit te

dienen. Een ander vorm van 'het dienen van anderen' weliswaar heeft het uiterlijk de vorm van egoïsme of het dienen van jezelf, maar dat is heel vaak slechts schijn.

Ik herinner me nog goed, het moment toen we afscheid van elkaar namen vlak voor de sprong. Iedereen die ik omhelsde en waarvan ik wist dat ik die weer op een afgesproken moment zou ontmoeten in dit leven. Sommigen in liefdevolle ondersteunende rollen, en anderen in rollen waarin ze me zouden helpen om mijn opdracht uit te voeren, door het moeilijk te maken. Elk van hen zei bij het afscheid, vergeet niet dat ik je van je houd en je vriend ben... Want ik zal daar dingen doen die je niet fijn vindt, omdat je niet meer weet dat we het hier en nu hebben afgesproken. Maar wat er ook gebeurt, ik ben je vriend en ik houd zielsveel van je. Ik doe die dingen om je te helpen, om wakker te worden zodat je je herinnert wie je bent en je aan je opdracht kunt beginnen.

En met deze warme woorden sprongen we een voor een. Sommige van deze zielen ontmoette ik als kind, dat waren vriendinnetjes, buurmeisjes, klasgenootjes. Sommigen warm en lief, anderen hatelijk en afwijzend. Anderen waren mijn onderwijzers, enkelen heel warm en ondersteunend: maar ook enkelen hard en koud en afkeurend. Van een was ik zelfs bang. Ik was vergeten dat hij me ook had gezegd dat hij van me hield, maar dit zou doen om me te helpen mijn opdracht uit te voeren. Ik had toen ik hem ontmoette nog geen idee wat mijn opdracht was.

Later ontmoette ik mijn eerste partner die me niet gaf waarvan ik toen dacht dat ik het nodig had. Nee hij gaf me totaal niet wat ik wilde. En ik scheidde van hem, een ander lief volgde ook hij leek volledig bezig alleen zichzelf te dienen. Maar bij deze partner begon het eerste ontwaken, langzamerhand via kronkelige wegen, vele afwijzingen, pijn en verdriet, ontdekte ik mijn innerlijke kracht, mijn ware zelf.

Ook in mijn verschillende opleidingen en banen, leerde ik van degenen die me dwars zaten, die me een stok in de wielen staken, me afwezen. Ze gaven me eigenlijk grote cadeaus, alleen zag ik dat pas in nadat ik na een moeilijke relatie alleen leefde, en ook toen werd dwarsgezet door mijn ex. Hij maakte me het leven haast onmogelijk. Maar door hem vond ik de weg naar binnen, en ontdekte ik weer wie ik werkelijk was. Ik had al lang een vermoeden, maar toen wist ik het zeker.

Pas toen kon ik zien dat zij allemaal vrienden waren, mensen die als ziel zielsveel van me hielden, en hier deden wat ze hadden beloofd te doen, om mijn te helpen mezelf terug te vinden. Zij verdienen een pluim, ze deden hun werk heel erg goed, ik ben ze nu dankbaar. Door hen ben ik geworden wie ik nu ben. Ieder van hen droeg een steentje bij.

En met die wetenschap kijk ik nu naar de wereld, ik zie al die zielen die nog steeds worstelen en boos zijn op degenen die hen stokken in de wielen steken. Soms zijn dat vrienden, of familie, of wat verder weg, de overheid, de farmaceutische industrie. Ik zou iedereen die nog steeds strijdt en dualiteit

ervaart in wat er nu , willen vragen om eens goed naar al hun tegenpolen te kijken.

Herken je ze niet? Zijn zij niet degenen die afscheid van jouw namen en zeiden: vergeet niet, ik ben je vriend, ik houd zielsveel van je, ik ga het je om die reden heel moeilijk maken zodat jij je zult herinneren wie je werkelijk bent, en wat je hier echt komt doen.

En laten we wel zijn lieve zielen, ze hebben een zware taak, want hoe lang blijf je nog in weerstand reageren in plaats van naar binnen te keren en daar te zien wat ze al die tijd proberen duidelijk te maken. Ze doen het opzichtig en soms zo krom, omdat ze alleen maar willen dat je het gaat zien, dat je gaat begrijpen wat ze doen. Dat ze hier zijn om jouw ontwaken sneller te helpen plaatsvinden.

Zie ze voor wat ze werkelijk zijn, een deel van jou, een deel van ons, onze zielenvrienden, die deze rol kozen om ons te helpen.

Wees ze dankbaar, en voel dan hoe alle angst alle zorg uit je wegglijdt. Vanaf het moment dat je echt ten diepste beseft wie je bent, en wat je hier komt doen, is angst niet langer een medereiziger. Dan voel je vertrouwen, wat er ook gebeurt, wat er ook allemaal wordt opgeroepen. Je weet dat wie en wat jij bent onsterfelijk is, en ook onkwetsbaar. Ondanks alle enge verhalen die nu de ronde doen..

Ik ben vrij van angst en ik geniet met volle teugen van het leven, sinds ik weet wie ik ben.... Met heel veel dank aan al mijn vrienden, die mijn plaaggeesten wilden zijn.

In liefde

30 december 2020